

Sygn. akt III AUa 1919/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 września 2015 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G.

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Maria Sałańska - Szumakowicz (spr.)
Sędziowie:	SSA Michał Bober SSO del. Monika Popielińska
Protokolant:	sekr.sądowy Angelika Judka

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2015 r. w Gdańsku

sprawy H. Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o wysokość kapitału początkowego

na skutek apelacji H. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VIII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 7 lipca 2014 r., sygn. akt VIII U 235/14

zmienia zaskarżony wyrok i zobowiązuje pozwany organ rentowy do obliczenia wysokości należnego ubezpieczonej H. Z. kapitału początkowego przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy kapitału początkowego 61,39%.

SSA Maria Sałańska – Szumakowicz SSA Michał Bober SSO del. Monika Popielińska

Sygn. akt III AUa 1919/14

UZASADNIENIE

Decyzją z 16 stycznia 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ponownie ustalił wysokość kapitału początkowego ubezpieczonej H. Z., na dzień 1 stycznia 1999 roku, w wysokości 75.578,58 zł. Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjął za 1969 rok wynagrodzenie w kwocie 4.721,00 zł, za 1973 w kwocie 12.000,00 zł, za 1974 w kwocie 20.855,00 zł, za 1975 w kwocie 33.170,00 zł oraz za 1976 w kwocie 37.173,33 zł.

W odwołaniu od powyższej decyzji ubezpieczona H. Z. podniosła, iż określone przez pozwanego zarobki za lata 1969, 1973 – 1976 nie są zgodne z dostarczonymi dokumentami placowymi i zostały przyjęte na jej niekorzyść.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany wniósł o jego oddalenie, podtrzymując stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 7 lipca 2014 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że za rok 1975 przyjął do ustalenia wysokości kapitału początkowego wynagrodzenie z tytułu zatrudnienia H. Z. w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Handlu (...) w G., za okres od 01 lipca 1975 roku do 31 grudnia 1975 roku w kwocie: płaca zasadnicza 2800zł (dwa tysiące osiemset złotych) + dodatek funkcyjny 600 zł (sześćset złotych) co daje łącznie kwotę 3400 zł (trzy tysiące czterysta złotych) miesięcznie oraz oddalił odwołanie w pozostałej części, wskazując następujące motywy rozstrzygnięcia.

W okresie od 1 września 1964 roku do 17 lutego 1980 roku ubezpieczona H. Z. była zatrudniona w Wojewódzkim Przedsiębiorstwie Handlu (...) w G.. Za 1969 rok ubezpieczona wykazała wynagrodzenie w kwocie 4.721,00 zł, za 1973 w kwocie 12.000,00 zł. Za 1974 w łącznej kwocie 20.855,00 zł, na którą składa się wynagrodzenie w kwocie 5.000 zł za okres od 1 stycznia 1974 roku do 31 maja 1974 roku, w kwocie 6.615 zł za okres od 1 czerwca 1974 roku do 31 sierpnia 1974 roku oraz w kwocie 9.240 zł za okres od 1 września 1974 roku do 31 grudnia 1974 roku. Za 1975 w łącznej kwocie 34.260 zł, na którą składa się wynagrodzenie w kwocie 13.860 zł (2.310 zł, tj. 2.100 zł + 210 zł mnożone przez 6 miesięcy) za okres od 1 stycznia 1975 roku do 30 czerwca 1975 roku oraz w kwocie 20.400 zł (3.400 zł, tj. płaca zasadnicza 2.800 zł + dodatek funkcyjny 600 zł mnożone przez 6 miesięcy) za okres od 1 lipca 1975 roku do 31 grudnia 1975 roku. Za 1976 ubezpieczona wykazała wynagrodzenie w kwocie 37.173,33 zł. W dniu 27 grudnia 2013 roku ubezpieczona wniosła o ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego. Decyzją z 16 stycznia 2014 roku pozwany ponownie ustalił wysokość kapitału początkowego ubezpieczonej, na dzień 1 stycznia 1999 roku, w wysokości 75.578,58 zł, przy czym do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru przyjął za 1969 rok wynagrodzenie w kwocie 4.721,00 zł, za 1973 w kwocie 12.000,00 zł, za 1974 w kwocie 20.855,00 zł, za 1975 w kwocie 33.170,00 zł oraz za 1976 w kwocie 37.173,33 zł.

Stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o dokumenty złożone do akt sprawy, w tym do akt ubezpieczeniowych, akt osobowych, których wiarygodności oraz autentyczności nie kwestionowała żadna ze stron procesu. Sąd Okręgowy również nie znalazł podstaw do podważenia ich wiarygodności z urzędu.

Przechodząc do rozważań merytorycznych Sąd Okręgowy wskazał, iż stosownie do treści przepisu art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 roku Nr 153 poz. 1227 ze zm.), dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (ust. 2). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 roku (ust. 3). Zgodnie z treścią przepisu art. 174 ust. 3 ustawy, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18 tej ustawy, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Zgodnie zaś z treścią art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, podstawę wymiaru świadczenia rentowego, bądź emerytalnego stanowi rzeczywiście otrzymywane wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek ubezpieczonego.

Sąd Okręgowy wskazał, iż przedmiotem sporu w niniejszej sprawie była wysokość wynagrodzenia ubezpieczonej za lata 1969, 1973 – 1976.

Sąd Okręgowy uznał, iż ubezpieczona w toku postępowania przed organem rentowym wykazała wysokość zarobków wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej oraz dokumentami w postaci angażu. W ocenie Sądu Okręgowego stanowisko ubezpieczonej, iż jej zarobki były wyższe w latach 1969, 1973 – 1976 jest zasadne jedynie w odniesieniu do roku 1975. Jak wynika bowiem z angażu z 1 lipca 1975 roku, od tej daty wynagrodzenie zasadnicze ubezpieczonej wynosiło kwotę 2.800 zł, natomiast dodatek funkcyjny kwotę 600 zł, co łącznie daje kwotę 3.400 zł miesięcznie i taką kwotę należy przyjąć za okres zatrudnienia ubezpieczonej w okresie od 1 lipca 1975 roku do 31 grudnia 1975 roku. Wobec

powyższego, na mocy przepisów przywołanych wyżej i w oparciu o art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy orzekł jak w pkt I wyroku. Na mocy art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. Sąd Okręgowy oddalił odwołanie w pozostałym zakresie jako niezasadne.

Apelację od wyroku wywiodła ubezpieczona zaskarżając go w całości i zarzucając naruszenie prawa materialnego, poprzez błędną interpretację zarobków w legitymacji ubezpieczeniowej za 1969 rok i wynagrodzeń za lata 1973 i 1974, pominięcie dodatku płacowego w 1974 roku, nieuwzględnienie dodatku stażowego w latach 1975, 1976 oraz bezpodstawne skrócenie stażu pracy w 1976 roku bez odniesienia się do okresów składkowych i nieskładkowych. W związku z powyższym apelująca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości z przyczyn podanych w uzasadnieniu oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych. Apelująca wniosła także o wyrównanie wysokości emerytury na rzecz ubezpieczonej od dnia złożenia odwołania tj. 31.01.2014 r.

Uzasadniając swoje stanowisko skarżąca zarzuciła, iż Sąd Okręgowy w Gdańsku VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 07.07.2014 r. sygn. akt VIII U 235/14 w sposób niesprawiedliwy i nierzetelny ocenił przedstawione przez nią dowody (angaże, akta osobowe etc. oraz zeznania). Apelująca podniosła, iż pozyskane przez Sąd Okręgowy, z archiwum, nowe akta osobowe i płacowe nie uwzględniono w rozstrzygnięciu sprawy. Dlatego apelująca wniosła o powtórne przeanalizowanie zarobków w wybranych latach 1968, 1969, 1973, 1974, 1975 i 1976, w których wysokość była znacznie wyższa od wykazanych przez pozwany organ rentowy w decyzji z dnia 16.01.2014 r. o powtórny ustaleni kapitału początkowego. Apelująca wskazała, iż w świetle uzupełnionych dokumentów będących w aktach sprawy stan faktyczny jej wynagrodzeń przedstawia się następująco:

-za rok 1967 zgodnie z decyzją,

-za rok 1968 12.000,00 zł. (12 x 1.000 zł koperta akt osobowych K. 26 karta k. 9),

-za rok 1969 12.000,00 zł. (12 x 1.000 zł. K. 26 k. 12),

-za rok 1970 zgodnie z decyzją,

-za rok 1971 zgodnie z decyzją,

-za rok 1972 zgodnie z decyzją,

-za rok 1973 16.050,00 zł. (7 x 1.250 zł. K. 26 k. 17 + 5x 1.400 zł. K. 26 k. 18 + 3 x 100,00 zł pismo (...) Nr(...)z dnia 08.01.1974),

-za rok 1974 25.059,00 zł. [5 x 1.600,00 zł. K. 26 k. 20 + (5 x 2.100,00 zł + 3 x 105,00 zł K. 26 k.21) + (2 x 210,00 zł + 17 : 30 x 210,00 zł. K. 26 k. 22, k. 24) + 17 : 30 x 2.100 zł. K. 26 k. 24 + 13 : 30 x (2.500,00 zł. + 400,00 zł. + 250,00 zł.) K. 26 k. 26 + 2.500.0 zł + 400,00 + 250,00 zł.],

-za rok 1975 40.980,00 zł. [6 x (2.500,00 zł. + 400,00 zł. + 250,00 zł. K. 26 k. 26) + 6 x (2.800,00 zł. + 600,00 zł. + 280,00 zł.) K. 26 k. 32],

-za rok 1976 44.160,00 zł. [12 x (2.800,00 zł. + 600,00 zł. + 280,00 zł.) K. 26 k. 32 k. 34],

Apelująca nadmieniła, że powyższe wyliczenia rocznych wynagrodzeń są zaniżone, gdyż nie uwzględniają zarobków wynikających ze stawek brygadowych i premii, co skutkuje obniżeniem kapitału początkowego a w konsekwencji prowadzi do mniejszej emerytury. Zdaniem apelującej jest to sytuacja dla niej krzywdząca.

Na podstawie nowo wyliczonych rocznych wynagrodzeń wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przedstawia się następująco:

Lp.	Rok	Zarobki	Przeciętne wynagrodzenie	Wskaźnik
1	2	3	4	5 (3 : 4)
1	1967	10.200,00	24.192,00	42,16
2	1968	12.000,00	25.272,00	47,48
3	1969	12.000,00	26.088,00	45,99
4	1970	13.643,00	26.820,00	50,87
5	1971	16.954,00	28.296,00	59,92
6	1972	24.376,00	30.108,00	80,96
7	1973	16.050,00	33.576,00	47,8
8	1974	25.059,00	38.220,00	65,56
9	1975	40.980,00	46.956,00	87,27
10	1976	44.160,00	51.372,00	85,96
SUMA: 613,97				

Mając na względzie powyższe ubezpieczona wskazała, iż wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wynosi 61,39 %.

Następnie ubezpieczona wymieniła długość okresów składkowych i nieskładkowych. Staż pracy:

- Wojewódzkie Przedsiębiorstwo Handlu (...) w G. od 01.09.1964 roku do 17.02.1980 roku (K. 26 druk (...) Nr (...) z dnia 14.02.1980 rok) tj. 15 lat 5 miesięcy i 17 dni (185 miesięcy), w tym czasie ubezpieczona przebywała na urlopie wychowawczym (bezpłatnym) od 16.02.1977 roku do 17.02.1980 roku tj. 3 lata (36 miesięcy) (K. 26 pismo H. Z. z dnia 11.02.1980 roku),

- Zakład Usług (...) od 01.06.1991 roku do 31.03.1992 roku tj. 10 miesięcy,

- łączny okres zatrudnienia: $185 + 10 = 195$ miesięcy

W związku z powyższym apelująca wskazała, iż okresy składkowe kształtują się według następującego równania tj. $195 - 36 = 159$ miesięcy, a okresy nieskładkowe wynoszą 36 miesięcy. Apelująca zaznaczyła, iż ustalone ponownie

rzetelne wysokości wynagrodzeń, w wybranych kolejnych 10-ciu latach pracy oraz długości okresów składkowych i nieskładkowych będą skutkowały potrzebą ponownego obliczenia przez ZUS kapitału początkowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy zasługiwała na uwzględnienie w sposób skutkujący zmianą zaskarżonego orzeczenia poprzez zobowiązanie pozwanego organu rentowego do obliczenia wysokości należnego ubezpieczonej H. Z. kapitału początkowego przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy kapitału początkowego 61,39 %.

Prawidłowe rozstrzygnięcie każdej sprawy uzależnione jest od spełnienia przez Sąd orzekający dwóch naczelných obowiązków procesowych, tj. przeprowadzenia postępowania dowodowego w sposób określony przepisami kodeksu postępowania cywilnego oraz dokonania wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej. Rozstrzygnięcie to winno również znajdować oparcie w przepisach prawa materialnego adekwatnych do poczynionych ustaleń faktycznych. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia ma natomiast na celu ustalenie, czy w sprawie będącej przedmiotem rozpoznania Sąd pierwszej instancji sprostał tym wymogom. Istotą postępowania apelacyjnego jest zbadanie zasadności zarzutów skierowanych przeciwko orzeczeniu sądu pierwszej instancji. Sąd odwoławczy orzeka jednak w oparciu o całokształt zgromadzonego materiału dowodowego, dokonując na nowo jego własnej, samodzielnej i swobodnej oceny, w tym oceny zgromadzonych w postępowaniu przed sądami obu instancji dowodów. Jako Sąd merytoryczny, bazując na tym samym materiale dowodowym co Sąd pierwszej instancji, Sąd odwoławczy może czynić własne, odmienne ustalenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2003 r., IV CKN 1752/00, LEX nr 78279, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2002 r., II CKN 615/00, LEX nr 55097).

Zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd Okręgowy naruszył art. 233 k.p.c., co miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez błędną ocenę dokumentu w postaci legitymacji ubezpieczeniowej wnioskodawcy. W konsekwencji poczynił nieprawidłowe ustalenia prawne, co skutkowało niewłaściwą subsumpcją ustaleń faktycznych pod odpowiednie dyspozycje przepisów prawa materialnego.

O wysokości podstawy wymiaru, jako jednego z elementów mających niewątpliwy wpływ na obliczenie kapitału początkowego decyduje wysokość uzyskiwanego przez ubezpieczonego wynagrodzenia (dochodu) stanowiącego podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne w okresie wskazanym do ustalenia tej podstawy.

Zgodnie z art. 173 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2009 roku Nr 153 poz. 1227 ze zm.), dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy. Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat (ust. 2). Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy, tj. na dzień 1 stycznia 1999 roku (ust. 3). Zgodnie z treścią przepisu art. 174 ust. 3 ustawy, podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18 tej ustawy, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 roku. Zgodnie zaś z treścią art. 15 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, podstawę wymiaru świadczenia rentowego, bądź emerytalnego stanowi rzeczywiście otrzymywane wynagrodzenie stanowiące podstawę wymiaru składek ubezpieczonego.

Wyprzedzając wywody dotyczące oceny zarzutów apelacyjnych zauważyć należy, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w § 22 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed organami administracji, nie zaś postępowania przed Sądem. Jednakże ustalenie wysokości świadczenia, czyli też i hipotetycznej emerytury będącej podstawą do obliczenia kapitału początkowego,

może być dokonane w oparciu o dowody niebudzące wątpliwości, które są spójne i precyzyjne. Mając na uwadze charakter tych spraw, w tym okoliczność, że kwestię tę, wprowadzając na etapie przedśądowym dotyczącym organów administracji, uregulował prawodawca w cytowanym wyżej rozporządzeniu, Sąd może dokonywać ustaleń w powyższym zakresie z prawdopodobieństwem graniczącym z pewnością.

W tym wypadku dopuszczalne jest jednak uwzględnianie tylko takich składników, które są pewne, wypłacane były w danym okresie stale i w określonej wysokości. Ustalenie wysokości wynagrodzenia ubezpieczonego możliwe jest także za pomocą innych środków dowodowych tj. zeznań świadków, opinie biegłych itp. (por. m.in. wyroki SA we Wrocławiu: z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058; z dnia 12 stycznia 2012 r., III AUa 1450/11, LEX nr 1110002). Uznaje się nadto, że skoro w toku postępowania sądowego strona może dowodzić wysokości wynagrodzenia wszelkimi środkami dowodowymi przewidzianymi w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego, to dowodem tej okoliczności mogą być również dokumenty dotyczące wynagrodzenia osób zatrudnionych w tym samym okresie, w tym samym zakładzie pracy i przy pracy tego samego rodzaju co ubezpieczony, jak też zeznania tych osób, zaś rzeczą sądu winna być rzetelna analiza przedstawionych dowodów (tak np. SA w Szczecinie w wyroku z dnia 17 października 2006 r., III AUa 509/06, LEX nr 253495).

Przekładając zaprezentowane rozważania na grunt analizowanej sprawy wskazać należy, że w analizowanej sprawie, uzupełniając materiał dowodowy, stosownie do art. 382 k.p.c., Sąd II instancji ustalił na podstawie akt ubezpieczeniowych, zwłaszcza na podstawie wpisu w legitymacji ubezpieczeniowej (dowód: legitymacja ubezpieczeniowa, k. 35 a.o.) oraz zeznań wnioskodawczyni, które złożyła na rozprawie w dniu 18 września 2015 r., że wynagrodzenie ubezpieczonej za rok, gdzie nie było wpisu nie mogło być mniejsze niż minimalne wynagrodzenie w danym roku. Niniejsze dotyczy lat: 1967, 1968, 1969, mimo iż rok 1969 jest uwidoczony w legitymacji ubezpieczeniowej w kwocie 4.721 zł. Niemniej jednak kwota ta jest zdecydowanie niższa niż kwota najniższego wynagrodzenia za całe 12 miesięcy. Wobec braku jakichkolwiek informacji, że ubezpieczona w tymże 1969 r. nie pracowała, czy też była na urloпах bezpłatnych, brak tego typu danych, Sąd Apelacyjny tenże zapis potraktował jako nieadekwatny do faktycznego czasu pracy ubezpieczonej. W konsekwencji wynagrodzenie za rok 1969 r. zostało przyjęte w wymiarze podstawowego, minimalnego w kwocie 12.000 zł. Pozostałe trzy zapisy za lata 1970-1972 są to kwoty wynikające z legitymacji ubezpieczeniowej. Dalsze Sąd Apelacyjny ustalił na podstawie danych wynikających z akt osobowych ubezpieczonej tj. wynagrodzenie zasadnicze, dodatek funkcyjny i dodatek stażowy. Sąd Apelacyjny nie doliczył prowizji, bowiem brak jest jakichkolwiek informacji, jakie kwoty wypłacane były faktycznie, a tylko takie mogły by stanowić podstawę do uiszczenia składki na ubezpieczenie społeczne. Jeśli zaś chodzi o 1976 r. to Sąd Apelacyjny przyjął kwotę 44.160 zł uważając, że w świetle tego co powiedziała ubezpieczona na rozprawie w dniu 18 września 2015 r. i tego co znajduje się w aktach osobowych ubezpieczonej tzn. pismo z 11 lutego 1980 r., dotyczące rozwiązania umowy o pracę po upływie 3 letniego okresu urlopu bezpłatnego. Z niniejszego można przyjąć, iż ubezpieczona po wykorzystaniu urlopu macierzyńskiego, wróciła do pracy, pracowała na stanowisku i z wynagrodzeniem takim jak przed urlopem macierzyńskim. Stąd też do końca 1976 r. jej wynagrodzenie zasadnicze, dodatek stażowy, dodatek funkcyjny stanowi kwotę w wysokości 44.160 zł.

Odnosząc się do stażu Sąd Apelacyjny wskazuje, iż zmienia się on o tyle, że do 17 lutego 1977 r. przyjęto okres składkowy, bo brak jest danych, z których by wynikało, że ubezpieczona w tym okresie była na urlopie bezpłatnym. Natomiast od 17 lutego 1977 r. Sąd Apelacyjny przyjął okres nieskładkowy. (dowód: pismo z 11 lutego 1980 r., k. 26) Sąd też po podsumowaniu danych Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji.

Mając na uwadze poczynione ustalenia Sąd Apelacyjny na mocy art. 386 § 1 k.p.c., w punkcie I zmienił zaskarżony wyrok Sądu I instancji w ten sposób, że zobowiązał organ rentowy do obliczenia wysokości należnego ubezpieczonej H. Z. kapitału początkowego przy przyjęciu wskaźnika wysokości podstawy kapitału początkowego 61,39%.

SSA Michał Bober SSA Maria Sałańska -Szumakowicz SSO del. Monika Popielińska